

Arrest

nr. 136 862 van 22 januari 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 22 oktober 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 september 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 december 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 4 december 2014.

Gelet op de beschikking van 16 december 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 januari 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat V. HUYSMAN loco advocaat A. LOOBUYCK.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Verzoekers eerste asielaanvraag werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 34 389 van 19 november 2009 omdat zijn asielrelaas ongeloofwaardig is.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker in het kader van zijn huidige tweede asielaanvraag, waarin hij niet meer verwijst naar de eerder door hem in het kader van zijn eerste asielaanvraag

aangehaalde problemen, maar geheel nieuwe/andere problemen aanbrengt, de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus opnieuw werden geweigerd omdat (i) hij, gelet op het feit dat hij geenszins aannemelijk maakt vanuit een gefundeerde overtuiging gedoopt te zijn, niet aannemelijk maakt dat hij in geval van een terugkeer naar Iran een risico op vervolging zou lopen, en (ii) wat betreft zijn deelname aan de opnames van de kortfilm 'Shadow of the Stone', hij niet te zien is in de uiteindelijke versie van en erg onwetend is omtrent die film, uit niets blijkt en hij geen bewijs voorlegt waaruit zou kunnen blijken dat de autoriteiten op de hoogte kunnen zijn van zijn betrokkenheid bij de opnames, en hoe dan ook bezwaarlijk kan gesteld worden dat hij omwille van deze kleinschalige activiteit in die mate in de kijker zou hebben gelopen dat hij hierdoor bij terugkeer naar Iran een politiek profiel zou aangemeten krijgen en het risico zou lopen op vervolging of op ernstige schade.

De Raad stelt vast dat alle motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om te besluiten tot bovenstaande vaststellingen duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat deze motieven deugdelijk zijn. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen valabele argumenten bij die de desbetreffende vaststellingen weerleggen of er een aannemelijke verklaring voor geven. Hij beperkt zich louter tot het beknopt uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze ontkennen en vergoelijken van de vaststellingen van de bestreden beslissing.

Verzoeker oppert thans op zeer algemene wijze dat hij "in Iran (...) als een bekeerde/afvallige moslim" wordt aanzien, doch hij brengt, zo stelde ook de commissaris-generaal terecht vast, geen concrete feiten of gegevens aan waaruit zou kunnen blijken dat de Iraanse overheid op de hoogte is van zijn kerkbezoek(en) in België. Hij ontkracht, noch weerlegt en biedt geen ander licht op de pertinente vaststelling van de commissaris-generaal dat hij niet kan beschouwd worden als een bekeerde moslim die actief met zijn geloof naar buiten komt (om bijvoorbeeld anderen te bekeren) of deelneemt aan huiskerken. Het door verzoeker als bijlage aan zijn verzoekschrift gevoegde schrijven van de Oudsten van de christengemeente de Ark, waaruit blijkt dat verzoeker en zijn vrouw regelmatig en vooral op zondag naar de diensten te Eeklo gaan en waarin voor verzoeker om een wettelijk verblijfsdocument wordt gevraagd, en de adressenlijst van de leden en sympathisanten van de Evangelische kerk de Ark, wijzigen niets aan en doen op generlei wijze afbreuk aan het voorgaande. Verzoeker toont niet aan en maakt geenszins aannemelijk omwille van zijn bekering tot het evangelisch protestantisme bij een terugkeer in Iran een risico te zullen lopen op vervolging in vluchtelingrechtelijke zin of op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

In tegenstelling tot wat verzoeker thans op algemene wijze voorhoudt, heeft de commissaris-generaal in casu wel degelijk moeite gedaan om na te gaan of zijn deelname aan de kortfilm 'Shadow of the Stone' gevolgen voor hem kan hebben in Iran, doch de commissaris-generaal stelt vast dat dit niet het geval is. Verzoeker ontkracht, noch weerlegt de verschillende vaststellingen die de commissaris-generaal terecht hiertoe/alzo deden oordelen.

Een verwijzing naar algemene informatie omtrent de situatie van christenen en andere minderheids-godsdiensten in Iran, zoals verzoeker in casu doet, volstaat niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of dit risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier echter in gebreke.

De door verzoeker als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde uittreksels uit het boek 'Trauma, geloofwaardigheid en bewijs in de asielpcedure' van BCHV, wijzigen niets aan het voorgaande.

Deze vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Iran."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de

verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2, van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 2 december 2014, voert verzoekende partij aan dat het niet aannemelijk is dat zij kan terugkeren naar haar land van herkomst gelet op haar bekering. Verzoekende partij vervolgt dat zij alle elementen heeft neergelegd dat haar bekering moet aantonen en dat zij thans niet weet wat zij nog meer zou kunnen neerleggen. Verzoekende partij besluit dat in de moslimwereld het christendom meer en meer problematisch wordt en dat vaststaat dat zij vervolging dient te vrezen omwille van haar bekering.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij zich louter beperkt tot het herhalen van en volharden in haar asielmotieven en het verwijzen naar de algemene situatie van het christendom in de moslimwereld, zonder dat zij daadwerkelijk haar opmerkingen aangaande de in de voornoemde beschikking opgenomen grond formuleert. De Raad wijst er op dat zij met dergelijk verweer dan ook in het geheel niet ingaat op voormelde in de beschikking aangevoerde grond.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Iran.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig januari tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS